

СЕКЦІЯ:
СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ КУЛЬТУРОЛОГІЇ ТА МЕДІАКОМУНІКАЦІЙ

В. Шейко

**ЕВОЛЮЦІЯ КУЛЬТУРОЛОГІЇ В ЦИВІЛІЗАЦІЙНО-ГЛОБАЛІЗАЦІЙНОМУ
ДИСКУРСІ РЕКОНСТРУКЦІЇ ІСТОРІЇ**

V. Sheiko

**EVOLUTION OF CULTURAL STUDIES IN CIVILIZATION AND GLOBALIZATION
DISCOURSE OF HISTORY RECONSTRUCTION**

Здійснюючи логіко-історичний огляд культурогенезу, можна помітити, що в перебігу останнього були різні епохи: як спокою, так і — великих потрясінь, що пронизували глибини суспільного життя, буття людини, її історичного мислення. Нині ми усвідомлюємо кризу, яка декілька століть поступово поглиблювалася й охоплювала світогляд суспільства та передусім його культуру.

Як свідчать дослідження факторів сучасної культурології, найфундаментальнішою з них можна вважати дисбаланс між розвитком техногенних, цифрових засобів завоювання світу людиною та розвитком засобів посилення її влади над власним суспільним буттям, а отже, і засобів раціональної контрольованості технічного прогресу. В результаті в сучасній культурі спостерігається визначена диспропорція між технічною та етичною еволюцією людства, духовним розвитком і технічними досягненнями.

У цьому відношенні цілком закономірно постає питання про потенційні шляхи подальшого розвитку культури, про те, якими мають бути принаймні принципові контури нової культурно-історичної ери, на порозі якої перебуває сучасна цивілізація, а також які зміни в бутті та свідомості людства і окремої людини будуть з погляду їх онтологічної доцільності.

Ці та багато інших, пов'язаних з ними питань, стають, на нашу думку, відчутно простіше розв'язуваними за умови їх розгляду в контексті логічної реконструкції історії як органічній частині саморозвитку буття з притаманними йому загальнодинамічними закономірностями.

При цьому слід пам'ятати, що культурно-історичний процес не характеризується одномірністю та лінійністю, тому що немає і не може бути універсального алгоритму його «раціоналізації». Отже, навряд чи існуватиме можливість розв'язання суперечностей між сутністю та існуванням людини, між її суспільним та індивідуальним буттям.

Стовсюно динаміки культури як системного утворення це означатиме, насамперед, що тенденція диференціації культури має свої часово-просторові межі, по досягненні яких вона переростатиме в такий собі антипроцес, як глобальна культурна інтеграція.

Тобто можна стверджувати, що якщо людству вдасться зберегти накопичені ним духовні основи культури в усьому різноманітті їх національно-етнічних особливостей, то можна прогнозувати в розвитку історії людства глобальну цивілізаційну еволюцію нового гуманістичного порядку, насамперед — від технічного, зокрема й інформаційно-цифрового, росту потреб до практичного

втілення в життя ідей про збереження природи, про етнічне різноманіття, про перехід від ворожнечі національних держав до більш плідного та всебічного міжнародного співробітництва.

Отже, сама мегатенденція диференціації та автономної ізоляції національних культур в епоху глобалізаційних процесів новітньої історії вичерпує себе не тільки історично, а й логічно. Йдеться передусім про те, що динаміка сучасних соціокультурних процесів, вичерпавши на рівні функціонування окремих національних культур потенційний спектр варіацій базової культурної спрямованості на гармонізацію відношення «людина — світ», об'єктивно тяжіє до інтеграції в цілісність вищого порядку. До речі, подібний висновок цілком узгоджується із цілісною картиною історії культури, генеза якої по лінії національної автономізації та зміцнення культурно-політичних кордонів пройшла принциповий діапазон варіацій зазначеного відношення.

Інакше кажучи, глобальний та національний культурно-ціннісний рівні в процесі свого історичного розвитку перебувають у відношенні двобічної кореляції: з одного боку, розвиток людської цивілізації як такої стимулює процес гуманізації національних культур; з іншого — є мірою розвитку почуття національної гідності в суб'єкта, діяльність якого спрямовується на збагачення національної, а отже, і світової культури. Тому культурна орієнтація на багатобічний розвиток почуття причетності до цілісної національної історії має велике культурологічне значення.

Таким чином, якщо провести логіко-історичний аналіз становлення та еволюції людської культури, то з'ясується, що її попередня історія пов'язана з постійним рухом культурогенезу до принципово нового рівня культурної організації. Отже, ґрунтуючись на вказаних засадах, ми отримуємо можливість логічної реконструкції культурно-історичного процесу, фази якого визначаються межами критичного діапазону кожної культурно-організаційної форми. Аналіз сучасного стану розвитку цивілізації свідчить про її глобально масштабний критичний стан, зумовлений дисбалансом між рівнем ефективності культурогенних утворень та мірою їх раціональної підконтрольності. Саме тому людство та його культура сьогодні постає перед кардинальними проблемами своєї історії, свого сучасного буття, своєї культури.

A. Hazarika

CULTURE AND SOCIAL MEDIA: CREATIVE GROWTH TECHNIQUES WITH PARTICULAR APPLICATION IN INDIA

A. Hazarika

КУЛЬТУРА Й СОЦІАЛЬНІ МІДІА: ТЕХНІКИ ТВОРЧОГО ЗРОСТАННЯ З ОСОБЛИВИМ ЗАСТОСУВАННЯМ В ІНДІЇ

Fostering sustainable growth in today's increasingly interconnected world requires understanding how culture shapes societal habits, communication, and innovation. Ethnography is known as studying cultures and their dynamic processes, and it is a valuable prism through which to examine social communication techniques, especially in diverse and intricate societies such as India. The cultural fabric of India becomes a prominent subject when discussing innovative development techniques since it strongly impacts social behavior, communication, and even the conception and implementation